

Autor: Theodore J. O'Keefe

Od mladých let po založení Ligy křesťanské národní obrany

Dne 9. října 1923, za časných ranních hodin, sedělo pŕltuctu mužů na tvrdých lavičkách v holé místnosti na policejním ředitelství v Bukurešti. Policie je sebrala o několik hodin dříve. Udavač v jejich řadách je obvinil z osnování spiknutí s cílem zavraždit okolo dvaceti známých rumunských veřejně činných osobností. A teď byli vyslýcháni policií a vládními úředníky.

Během toho, jak jeho druzi jeden po druhém mizeli do výslechové místnosti, čtyřiadvacetiletý Corneliu Codreanu, vůdce domnělých spiklenců, zamyšleně čekal. Pokoušel se vymyslet způsob, jak odrazit otázky které měly přijít. A pak přišla řada na něj.

Prokurátor nařídil, aby položili před Codreana několik inkriminujících dopisů a košík plný zbraní, náležejících jeho skupině. „*Jsou to vaše zbraně?*“ zeptal se vztekle.

Codreanu váhal. Požádal o chvíli na rozmyšlenou. Byla to chvíle na rozcestí. Prokurátor a policisté se posměšně šklebili, očekávají obvyklé zapření.

Poté Codreanu pronesl: „*Ano, ty zbraně jsou naše. Chtěli jsme je použít k postřelení vládních ministrů, rabínů a židovských velkobankéřů.*“

Codreanu postupně vyjmenovával rumunské politiky a Židy z jeho seznamu smrti: Marzescu, Bercovici, Blankové (**Mauriciu** a **Aristide Blank**), Rosenthal, Fildermann, Honigmann a další. Jeho vyšetřovatelé zůstali ohromeni mladíkovou odvahou a rozhodností. Prokurátor, zapomenouc na svoji nafoukanost, jen zalapal po dechu. „*Ale proč jste je chtěli zabít?*“

„Prvně jmenované proto, že zradili svoji vlast,“ odsekl Codreanu. „Ty druhé jako nepřátele a korupčníky.“

„A litujete toho teď?“

„Ne, nelitujeme ničeho... Ačkoli jsme selhali, tak na tom nesejde: za námi jsou desítky tisíc dalších, kteří smýšlí podobně jako my!“

Jak začaly první ranní sluneční paprsky pronikat okny policejní cely, byl Codreanu s hlavou hrdě vztyčenou, odveden do jeho suterénní cely.

Kostky byly vrženy. Od tohoto okamžiku v jeho boji za svobodu jeho vlasti Codreanu nemohl pomyslet na návrat zpět.

Kdo byl tento pozoruhodný mladý muž, a co ho vedlo k takovým zoufalým činům?

Corneliu Zelea Codreanu se narodil 13. září 1899 v Huși, malém městě v rumunské Moldávii. Jeho otec, Ion Zelea Codreanu, který pocházel z několika generací polesných, byl středoškolským učitelem a zapáleným nacionalistou. Jeho matka, Elise Brauner Codreanu, byla vnučkou přistěhovalců z Bavorska.

Ve věku mezi jedenácti až šestnácti lety Codreanu studoval na slavné vojenské akademii **Mănăstirea Dealu**. Zde se naučil vojenským ctnostem – odvaze, disciplíně a mlčenlivosti. Codreanův vrozený vůdcovský a organizační talent byl na akademii posílen a rozvinut, on sám získal smysl pro sebezapření a tvrdou práci. V klášteře, jak později napsal, se „naučil milovat zákopy a opovrhovat salóny.“

Když Rumunsko vyhlásilo válku Rakousko-Uhersku v srpnu 1916, Codreanu, ještě věkem nezpůsobilý narukovat, opustil domov a přidal se ke svému otci na frontě, který velel na frontě pěší rotě. Codreanu se zúčastnil pochodu a následného ústupu napříč náročným terénem Sedmihradska (Transylvánie), dokud mu otec nerozkázal vrátit se domů. Když první světová válka v roce 1918 skončila, Codreanu byl kadetem (důstojnickým čekatelem) ve výcvikovém středisku pěchoty.

Po ukončení střední školy zahájil Codreanu na podzim roku 1919 studium na univerzitě v Jasy (Iași). Jasy, metropole rumunské části Moldavska, byla baštou rumunské kultury a tradic a její univerzita byla nejstarší a nejprestižnější v zemi.

Nicméně když Codreanu dorazil do Jasy, našel město i univerzitu pustošené stávkami a demonstracemi. Dělníci, sdíraní v ubohých pracovních podmínkách, pracující za nuzné platy, podlehli nástrahám komunistických agitátorů, kteří jim vstúpili do hlav představami o zemi zaslíbené, která se rodí za hranicemi v Rusku. Mnoho studentů a profesorů na univerzitě bylo otevřenými marxisty a neměli téměř žádné překážky při zastrašování svých nacionalistických kolegů.

Situace v Jasy, podle toho jak vypadala, byla zmatená, obzvláště pro mladého vlastence jakým byl Codreanu. Sjednocení všech Rumunů do jednoho Velkého Rumunska po první světové válce bylo naplněním staletí starých přání nacionalistů. Přesto však městská inteligence a dělníci neustále spílali rumunskému králi Ferdinandu I., církvi a armádě.

Codreanovi netrvalo dlouho, aby rozpoznal kdo je hnací silou, skrývající se za protinárodními aktivitami dělníků a intelektuálů. Obě frakce byly cílem propagandy a agitace. Byly ovládány cizí skupinou, nepřátelskou k rumunskému dědictví a zemi: Židy.

V roce 1919 takzvané „dělnické hnutí“ v Jasy vedl Dr. Ghelerter, jehož pobočníky byli pánové Gheler, Spiegler a Schreiber. Jejimi nadřízenými v rumunském hlavním městě Bukurešti byli Ana Pauker a Illie Moscovici. Všichni z nich, stejně jako velká většina komunistických vůdců v Rumunsku, byli Židé.

Židovští revolucionáři v Rumunsku čerpali morální podporu z úspěchů svých soukmenovců v Rusku, kde Židé tvořili většinu bolševických vůdců a kádrů. [1] Stejně tak inspirativní byla i krátká, krví nasáklá vláda Bély Kuna (vlastním jménem Kohn) a jeho židovských komisařů v Maďarsku, která byla rozdrčena intervencí rumunské armády jen o několik měsíců dříve.

Codreanu se nenechal zastrašit chvástáním a arogancí levičáků a jejich židovskými dirigenty v zákulisí. Pustil se do práce s cílem zničit žido-marxismus v Jasy se stejnou bezohlednou odvahou, kterou projevil již svým odchodem na frontu o tři roky dříve.

Znechucen apatií a zbabělostí konzervaticních studentů na univerzitě, Codreanu vstoupil do malé skupiny jménem Garda národního svědomí (*Garda Conștiinței Naționale*), která byla založena a vedena Constantinem Pancu, hřmotným ocelářským dělníkem. Garda počítala mezi své členy Rumuny ze všech vrstev a zavazovala se k vytvoření silného Rumunska založeného na spravedlivém společenském řádu a očištěném od rasově cizích elementů.

Codreanu se rychle stal dominantní postavou v Gardě národního svědomí. Díky jeho neustálému a heroickému aktivismu se stala z malého hnutí síla, se kterou se na ulicích a v továrnách Jasy počítalo.

V Úřadu pro státní monopol a na stavbě železniční dráhy v Nicolině Codreanu a hrstka jeho následovníků vyzvali tisíce stávkujících dělníků, aby stáhli dolů rudé vlajky a vyvěsili rumunskou trikolóru nad továrnami. Codreanova statečnost a odhodlání mu přinesly zdráhavý respekt rumunských dělníků a hořkou nenávist jejich židovských manipulátorů.

Codreanu a členové Gardy národního svědomí byli na hony vzdáleni reakcionářskému úsilí podporovat existující společenský řád. Program Gardy prosazoval „křesťansko-nacionální socialismus,“ a nezastřeným cílem Codreana bylo osvobození dělníků ze židovsko-bolševického vlivu a poté vybudování silného smyslu národní identity u nich. Jak Codreanu prohlásil: „Nestačí jen porazit komunismus. Musíme také bojovat za práva dělníků. Mají právo na chléb a čest. Musíme bojovat proti oligarchickým stranám a za vytvoření národních dělnických organizací, které pak mohou docílit svých práv v rámci státního zřízení, a ne proti

němu.“

Poté co rumunská vláda demonstrovala vůli rozdrtit komunisty řízené stávkou a demonstrace, Codreanu a jeho studentští podporovatelé obrátili svoji pozornost směrem k situaci na univerzitě. V roce 1920 se rumunské univerzity, a obzvláště ta v Jasy, hemžily židovskými vetřelci. Ačkoli Židé v Rumunsku představovali pouze pět procent z celkového počtu obyvatel, byla více než třetina studentů v Jasy židovského původu a na lékařské a farmaceutické fakultě dokonce tvořili většinu. Nespokojeni pouze s vytěsněním rumunských studentů, pokračovali židovští studenti v neúnavné agitaci proti všemu rumunskému.

Codreanu a jeho druhové učinili židovskému teroru na vysoké škole přítrž. Rudí rabiáti, kteří šikanovali a terorizovali nacionalistické studenty se nyní ocitli v defenzívě.

Móda ruských čapek, nošených na znamení sympatií s bolševiky, se stala *passé* poté, co Codreanu a jeho přátelé začali mlátit studenty, kteří je nosili a poté jejich revoluční pokrývky hlavy pálili.

Studentská stávka, vedená Židem Spieglerem byla zmařena, když Codreanova skupina obsadila jídelnu a bránila vstupu studentům na základě hesla „kdo nepracuje, ať nejí.“

Když Židy vlastněné noviny v Jasy – *Opinio* a *Lumea* zaútočily na krále Ferdinanda a spílaly Codreanovi, tento mladý nacionalista vedl útok na kanceláře novin, kde on a jeho následovníci zničili tiskařské stroje.

Kolem roku 1922, kdy Codreanu promoval na právnické fakultě univerzity v Jasy, téměř vlastnoručně tuto univerzitu proměnil v nacionalistickou baštu. Navíc, Codreanovi příznivci rozšiřovali prorumunské a protižidovské myšlenky na školách a univerzitách po celé zemi.

Codreanu pokračoval dále ve svých studiích, kdy si jako obor zvolil politickou ekonomii. Na podzim roku 1922 odcestoval do Berlína kde se zapsal na univerzitě. V Berlíně se dostal do styku s německými nacionalisty a někdy v této době i poprvé uslyšel o Adolfu Hitlerovi.

Codreanova studia v Německu však záhy skončila. Dne 10. prosince 1922 vstoupili rumunští vysokoškolští studenti do stávkou, kdy požadovali nejen lepší stravu a životní podmínky, ale také i omezení počtu Židů, přijímaných na univerzity.

Codreanu spěchal zpět, podpořit společnou věc se stávkujícími studenty. Stávka se táhla měsíce, nehledě na rozsáhlé nasazení policie a armády rumunskou vládou.

Během stávkou došel Codreanu k přesvědčení, že doba dozrála k vytvoření nacionalistického hnutí, které by apelovalo na všechny Rumuny, a neomezovalo se jen na studenty. Společně s profesorem A. C. Cuzou z univerzity v Jasy založil Codreanu dne 3. března 1923 *Ligu křesťanské národní obrany (Liga Apărării Naționale Creștine)*.

Poznámky:

[1] Nedávno proběhla tiskem zpráva, že i Lenin byl židovského původu, viz např. Týden: **Lenin měl židovské předky, Stalin to tutlal**

[2] Kunovy proslovy měly na jeho posluchače značný vliv. Jeden z jeho posluchačů si poznamenal:

„Včera jsem slyšel mluvit Kuna...byl to neohrožený, nenávistný, nadšený projev. Je to přísně vypadající člověk s hlavou býka, hustými vlasy a knírkem, ne až tak židovský, spíš sedláckého zjevu...Zná svoje publikum a plně ho ovládá...Dělníky z továren toužící po nových vyhlídkách spolu s představiteli sociální demokracie, mladými intelektuály, učiteli, doktory, právníky, všechny přítomné, kteří přišli, aby se seznámili s Kunem a Marxismem.“

Tokes, Rudolf: *„Béla Kun and the Hungarian Soviet Republic“*, str. 111-112, New York, F.A. Praeger, 1967 citováno z hesla „Béla Kun“ na cs.wikipedia.org,

Článek Theodore J. O'Keefa: **Codreanu and the Iron Guard** vyšel původně v časopise *National Vanguard*, č. 60/1978. Překlad pochází ze stránek Counter-Currents Publishing.